

„Vždycky se nechte inspirovat a ovlivňovat světem, ale nenechte se jím odradit. Ono je to obvykle tak, že čím víc se vás svět snaží odrazovat, tím víc vás potřebuje. Jako spisovatelé máme tu obrovskou čest a zodpovědnost tvořit nový svět, když se ten současný zhoršuje. Vypravěči jsou víc než jen baviči. Jsme pastýři ideologie, dlaždiči pokroku a vědci duše. Kdyby nebylo lidí jako my, kteří si umějí představit lepší svět a mají dost statečnosti klást otázky a postavit se těm, kdo se pokoušejí je potlačit z moci úřední, asi bychom ještě žili v tom středověku, do kterého jsem se narodil.“

V místnosti zavládlo takové ticho, že bylo slyšet tikání hodin. Spisovatel se až lekl, že se obecnstva něčím dotkl, ale po pár vteřinách, kdy si jeho slova přebírali v hlavě, se ozval další hříímavý potlesk.

„Po takovéhle odpovědi se už bojím položit další otázku, tak co kdybychom teď dali prostor publiku?“ navrhl pan Quinn.

Okamžitě se zvedly skoro všechny ruce v sále. Pan Bailey se při tom pohledu zasmál – potěšilo ho, že se tolik lidí chce na něco zeptat takového staříka, jako je on.

„Tak začneme třeba tou paní v hnědé halence,“ ukázal pan Quinn.

„Série Pravanta je mnohem temnější než většina ostatních vašich knih, zvláště ta historie otroctví v Americe. Neměl jste obavu, že to na vaše malé čtenáře bude příliš?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděl spisovatel. „Nikdy nebudu historii lakovat narůžovo jen proto, aby někdo mohl v noci lépe spát. Čím víc světla vrhneme na problémy tohoto světa, současné i minulé, tím snazší bude je řešit.“

„Tak, teď ten chlapec vepředu,“ ukázal pan Quinn.

„Kolik vašich postav jste psal podle sebe?“

„Všechny – zvláště padouchy,“ mrkl na něj pan Bailey.

„Ten mladý muž uprostřed,“ pokračoval moderátor.

„Co vás inspirovalo k napsání série o Pohádkotopii?“

Potouchlé jiskřičky ve spisovatelových očích byly už tak jasné, jako kdyby se tam rozsvítily dva reflektory.

„Věřil byste mi, kdybych vám řekl, že to je autobiografie?“ řekl.

Diváci se zahihňali a všechny Baileyho děti sborem povzdechly – *už zase?* Pan Bailey se ale rošťácky rozhlížel po publiku, jako by ho zklamalo, že tuhle jeho odpověď nebere tak vážně jako ty předchozí.

„Je to pravda,“ prohlásil s přesvědčením. „Tenhle svět je plný magie, když se rozhodnete ji vidět. Ale tohle rozhodnutí já za vás udělat nemůžu.“

Tahle odpověď přiměla holčičku ve třetí řadě vylézt na židli a začít energicky mávat rukou ve vzduchu. Ať už se chtěla ptát na cokoli, záleželo jí na tom zjevně víc než komukoli jinému z přítomných.

„Ano, ta mladá dáma s culičky,“ ukázal na ni pan Quinn.

„Dobrý den, pane Bailey,“ začala ta dívenka. „Jmenuju se Annie a vaše knížky mám moc ráda. Každou z těch šesti knížek o Pohádkotopii jsem přečetla aspoň desetkrát.“

„Nesmírně si toho vážím,“ kývl spisovatel. „A na co se chceš zeptat?“

„No, jak jste teď zrovna říkal, že to, co se píše v Pohádkotopii, se opravdu stalo,“ začala. „Všichni vědí, že Pohádkotopia je o dvojčatech, co cestují do pohádkového světa, ale určitě jenom málokdo ví, že vy sám jste taky dvojče. Našla jsem si vás na internetu a zjistila jsem, že jste měl sestru jménem Alex. Takže předpokládám, že Aleca a Connie Baxterovy z Pohádkotopie jste psal podle sebe a své sestry.“

Ta otázka pana Baileyho vyvedla z míry. Jeho čtenáře obvykle tak zajímalo to, co napsal, že se ho málokdy ptali na osobní život, a už vůbec ne na rodinu.